

ΦΩΝΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενηταῖξιν,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρις ἄς πλέξῃ.

Τοῦ Ὁκτωβρίου δεκαεννέα,
Χριστοῦ κηρύττου δόγματα νέα.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Ἐξήντα δύο καὶ πεντακόσια
κι' ἡ στρουγγα φθάνει βουλιμτώσα.

Μνημόσυνον με πόνον ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων.

Μνημόσυνο 'στῆς ἐκκλησιαίς, ποὺ τόσα μάτια κλαίει,
μὴ τοὺς νεκροὺς λεβέντηδες ρωτᾶτε πῶς τοὺς λένε.
Γι' αὐτοὺς ρωτᾶτε τὸ βουνό, τὴν ρεμματιά, τὸν λόγγο,
ποὺ κάθε κτύπο ἔροικνε καὶ κάθε προσευχὴ τῶν,
κι' ἐκύτταξε μὲς στὴ βοή καὶ 'στῆς σκλαβιάς τὸν βόγγο
μὴ τοὺς καπνοὺς τῶν τουφεκιῶν νὰ φύγῃ κι' ἡ ψυχὴ
[τῶν.

Προσευχῆστε σήμερα γιὰ λεβεντιὰ γελᾶστρα,
ποὺ λάμπει μιά καὶ χάνεται ὅταν τὰ πετούμεν ἄστρα,
κι' ἡ προσευχὴ σας κουφαριῶν στιβάδες νὰ περάσῃ
καὶ 'στὸ θρονὶ τῆς 'λευθερίας βροντόφωνη νὰ φθάσῃ
γι' αὐτοὺς ποὺ πῆγαν ἀγνωστοὶ τὸν θάνατο νὰ λά-
[χουν...
τέτοιαι ψυχαὶ καλληκαριῶν χίλια συχώρια νάχουν.

Ὁ Μωσῆς ὁ ὁσώτος καὶ τῆς Πάτρας ὁ Χριστὸς.

Ἐκεῖνος τότε τῷ καιρῷ, καθ' ἂν πολλὰ ζαγάρια
νέει Χριστοῦ ἔφυτρωσαν ὡς εἶδος μανιτάρια,
ἤλθε Χριστογιαννόπουλος, ὁ τῶν Πατρῶν Χριστός,
οὐρανοποίησιν τῆς γῆς διδάσκων θαυμαστῶς,
καὶ πλῆθος ἔτρεχε πολὺ ν' ἀκούσῃ τὸν Μωσῆαν
ἀγγέλλοντα πρὸς τοὺς λαοὺς δευτέραν παρουσίαν.

Προσέτρεξε κι' ὁ Φασουλῆς μεθ' ὧλων τῶν ἀστῶν
καὶ συλλαβόντες μερικοὶ τῆς Πάτρας τὸν Χριστὸν
'στὸν Κατάρικον ἔφεραν τῆς ἱεραὸς Κορδόνας,
τὸν τιμωροῦντα τοὺς μουρλοὺς καὶ τοὺς ἀπατεῶνας.

Ὁ δὲ Χριστογιαννόπουλος ἐνώπιόν του στὰς
τοῦ λέγει «Κορδονάρχα, τῆς Μιχαλοῦς χρωστᾷς».
Λίγει πρὸς τοῦτον Θεοδώρης: «Λοιπὸν Χριστὸς καὶ σὺ ;»
οὐ λέγει, εἶπε πρὸς αὐτὸν τῆς Πάτρας ὁ Μωσῆς,
θυμαζῶν, λέγει Θεοδώρης, τὸ θάρρος τὸ θρασύ
καὶ τὴν πολλὴν αὐθάδειαν ἀγροίκου παρουσίας.

Λίγει Χριστογιαννόπουλος 'στοῦ κράτους τὸν ἀστῆρα:
«Ἄμην ἀμὴν προσλίγω σοὶ πῶς θ' ἀνατεῖλ' ἡμεῖρα,
καθ' ἣ πολλοὶ τινάζουσι τὴν γούνα τῆς Κορδόνας,
κι' ἀπολακτίσουσι αὐτὴν οἱ φίλοι τῆς Κορώννας,

καὶ τότε 'στὸ Κορδόνον οὐκ ἔσται σωτηρία
κι' ἀπομένει 'στὰ κρύα.

ἌΤότε βρυγμοὺς ὀδόντων
καὶ χόλος τῶν πεινώτων
καὶ μῖνος τῶν νωθῶν,
καὶ τότε μετὰ λύσσης
πρὸς Καρκαλιῶν λαλήσεις
μὲ σκούρον ἑρυθρῶν.

ἘΦρίκην παντῶ θὰ χύσουν
οἱ βροντεροὶ σου εὐθόγγοι,
καὶ τούτους θ' ἀπχῆσου
βουκά, κοιλιάδες, λόγγοι.

ἘΠεινῶν θὰ καταφάγῃς
στεφάνους ἐν μακίς,
κι' οὐς σήμερον προσάγεις
ἐπὶ σαγῆν ἀνία,
καλιεῖς τούτους πάντας
πιστοὺς ἱεροφάντας.

ἘΚι' ἀνάμιστος χαλῆς
τὸ στήθος προβαλεῖς
κατὰ Βασιλορράνων,
καὶ τῶν πιστῶν τὸ στήθος

θὰ ζώσῃ με τὸ ξίφος
τῶν Ἀριστογαιτών.

«Κὶ οὐ θέσουσι εἰς θήκη
τὸ ξίφος τὸ γυμνόν,
μηδὲνα δὲ πρὸς δίκην
ἀπάξου ὡς ἀμύνον.

«Οὐκ ἐντελοῦσι πρὸς τινα τὸ ξίφος του νὰ σπάσῃ,
μηδὲ προφυλάξουσιν κανένα μὴ βερρακίς,
καὶ μήτε Βαλασσόπουλος Εἰσαγγελεὺς δικασεῖ,
ὁ Μπεκαρίας λίγεται κ' Ἀλμπάνου Ντί- Μαρκίς.

«Τότε δ' ὁ Μπεκαρίας
οὐ κίψει μεθ' ἡμῶν
στῆς Βασιλοατρειας
τὸν πάνσοπτον βαμῶν.

«Ἐκδώσει δὲ τὴν Νί με σιν
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον,
καλῶν κ' ἐμὲ πρὸς ἑμῖσιν
καὶ παραχρῆν ἐντίρων.»

«Ἐκείνας τὰς ἡμέρας
οὐκ ἔσονται πανάκια
εἰς νησιτικὰ γαστήρας
Βασιλικὰ πινάκια.

«Καὶ τότε, Θεοδώρακῃ,
μὲ ρακενδύτου ράκη
παιεῖται καὶ τὸ κλίος,
ποῦ ψάλλει καραμουζίκια,
καὶ πρὸ τοῦ Βασιλείας
ἄλλοι θὰ στίκουν σοῦζα.

«Καὶ τότε παραιτήσῃ
τὸν τίτλον τοῦ Συμβούλου,
καὶ μαθητὴς γενήσῃ
τοῦ Χριστογιαννοπούλου,
ὁ μαθητὴς ἐστὶ
Ἀρνέλου τοῦ Σωτήρος,
κ' ἔσονται τρεῖς Χριστοὶ
κ' ἔσται τριπλοῦς ὁ λῆρος.»

Εἶπε Χριστογιαννόπουλος μετὰ φωνῆς μεγάλης
καὶ λέγει Θεοδωρῆς :
«ἐνὸπιόν μου πῶς τολμᾷς νὰ προβάλῃς
καὶ νὰ παραλῆρῃς,
ἔφου Μασσίας πλὴν ἡμοῦ κανένας δὲν ἐφάνη ; . . .
ἐγὼ καὶ σκούφον κόκκινον ἐφόρεσα σταφάνι,
καὶ προφυρίδια πρὸ καιροῦ μ' ἐνέδυσαν κοκκίνην
καὶ δωρεάν μ' ἑσταύρωσαν τὴν ἰσοχρῆν ἐκείνην.
Ἄνιστην δὲ μὲ μνησθόμενος καὶ μὲ δυνάμεις ταύρου,
κ' ὁ Βασιλεὺς μ' ἑσταύρωσαν ἐπὶ Μεγαλοσταύρου,
κ' ἡμίρασα τεμάχια τοῦ ἔξυλου τοῦ τιμίου
πρὸς μαθητὰς πολλούς,
ἴσοι ὅσας θύρας θυρακλῶν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου
μὲ τύμπανα κ' αὐλοῦς.

Κ' ἂν σὺ διὰ τῶν λόγων σου πρὸς πλῆθη Κορβαντῶν
νίαν οὐρανοποίησιν ὑπόσχουαι τῆς γῆς,
ἐγὼ κοιλοποίησιν ὑπόσχουαι τῶν πάντων
πρὸς τοὺς ἡμῶς τοὺς μαθητὰς καὶ λάλους ἱκλογεῖς.

Ἐγὼ μὲ τοὺς χορτάσαντας τῆς στρουγγας μου προφήτας
κοιλοποίησιν θασμών καὶ φρονημάτων κρῶζω,
ἐγὼ καὶ μόνος ἴσους τοὺς σφακίμους Κρήτας,
ἐγὼ κ' αὐτὸ τὸ γόητρον τῆς Βασιλείας σώζω.

Λέγει Χριστογιαννόπουλος γελῶν τὰ μεγαλεῖα :
« Ἀρνέλος μόνος Βασιλεὺς, οὐδ' ἔστι Βασιλεία
καθὼς καὶ τὴν Ἀρνέλιον χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος . . .
λέγει πρὸς τούτον Θεοδωρῆς : «καὶ τί ἐστὶν Ἀρνέλος ; »
λέγει Χριστογιαννόπουλος : «Μασσίας ἀληθῆς,
μετῶν θείας φύσεως καὶ λόγου θεικοῦ,
ἀλλὰ τὸ κρατητήριον μεγάλως φοβηθεὶς
ἀπίπτη πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔφ' ἄρματος λευκοῦ.»

Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος εἰς ὄρος σκοτεινὸν
ὁ Θεοδωρῆς λευκοτάτος εἰς ἴππον φαινόν
ἀπίπτη πρὸς τῆς ὀρέγης τοῦ τῶν μέγαν οὐρανῶν,
πάντα Χριστογιαννόπουλον κ' Ἀρνέλον κεραινωῶν
καὶ πρὸ τῆς φαβορίτας του Μασσίας ταπεινωῶν,
ὁ δὲ Χριστογιαννόπουλος ἴδθα προσκυνῶν :
«ἕνα Μασσιαν ἔχομαι, ἕνα κ' ἀληθινόν,
τὸν Κορδονοκαλοῦμπαρον, τὸν ἄνδρα τῶν φωνῶν ;
εἶπε κ' ἡμίσεως ἔφυγε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν
κ' ἑπίταξε καταπλήκτος ὅτῃν γῆν τῶν Πατριῶν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λῆς τοῦ Βασιλῆ; τὸ ρετινὸ ταξεῖθι
δὲν γίνεται μετὰ σκοποῦ καθὼς μοῦ λέν, κασοῖθι.

Π.—Τί θέλεις τάχατε νὰ πῆς ;

Φ.—

Θέλω νὰ πῶ, κεράλα,

πῶς σημασιῶν ὕψηλῃ δὲν ἔχει σὰν καὶ τᾶλλα,
κ' ἂν με τὸν Αὐτοκράτορα συνομιλῇ ὅτῃν Βιέννη
αὐθεντικῶς σὲ βεβαίω πῶς τίποτα δὲν βγαίνει.
Π.—Βρὲ πῆγαινε ὅτὸ διάβολο, ποῦ θὰ μοῦ πῆς κ' ἡμένα
πῶς τοῦτο τὸ ταξεῖθι τοῦ θὰ πῆρ ὅτ᾽ αἰ γαμένα.

Μπορεῖ κανένας Βασιλῆς νὰ τρυγῶν ὅτ᾽ αὐτοῦρα ;
σκασμός, ἀλλέως ριχθῶν σοῦ βγάξω τὰ τουλοῦθια.

Φ.—Δὲν ἔχει βρὲ . . .

Π.—

Συμμάζεφε τὴν γλώσσαν τὴν θρασεῖαν.

Φ.—Σὺρ μὰ παρόλ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἔχει σημασιῶν,
κ' ἂν συνενεῖθεῖς πρὸς πολλοὺς ὁ ρέκτης Ἄναξ δίδη
αὐτὸ βεβαίως γίνεται μονάχα δι' εὐγένειαν,
καὶ τοῦτο κατ' ἐξαιρεσίν τοῦ ρετινὸ ταξεῖθι
δὲν ἔχει σὰν τὸ περὸν τὴν ἐλαχίστην ἔννοιαν,
καὶ μάρτυρες τὸ βεβαίουν κατ' ἄλ' αὐθεντικοί . . .

Π.—Αὐτὰ τὰ λές, βρὲ μασκαρᾶ, γὰ νᾶμπης φυλακῆ,
ἀλλ' ὅμως εἰς περιφρονῶν, καὶ θίβλου δὲν ἀρμᾶζει
νὰ φυλακίῃ Εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ τὸν παραγκιλιῆ.

Σκάσε σκάσε, Φασουλῆ,
γάβζε σὰν τὸ σκυλί,
σκάσε, βρῶμα καὶ σκουπίθι,
ποῦ γελᾷ εἰς ὅτι πῶδ,
λέγει τοῦτο τὸ ταξεῖθι
πῶς δὲν ἔχει ντιπ σκοπῶ.